

og Deres Moder var Sjælen i Ungdommens uskyl-
dige Forlystelser. Ak ja! De lykkelige Dage! —
Jeg husker saadan engang i Juleferien, der skul-
de være Maskebal paa en Proprietærgaard en
Milsvej fra Byen, og alle vi unge Mennesker havde
faaet Indbydelse og glædede os naturligvis for-
færdelig. Saa skulde det netop ske, at det den
Eftermiddag faldt ind med en forrygende Sne-
storm. Det blev et Knog og Fog, saa Ingen turde
vove sig afsted, og der var jo almindelig Fortviv-
lelse. Saa, bedst som vi alle sidder trøstesløse
inden Døre, hører vi Kaneklokker og Piskesmæld
i Gaden, og da vi løber til Vinduerne . . . hvem
ser vi andre end Kirstine Thorsen paa Vej til
Ballet. Hun havde ikke villet høre Tale om at
blive hjemme. Hun havde tilsidst erklæret, at
dersom Ingen vilde køre hende, spadserede hun
derud tilfods i sine hvide Strømper. Saa fik natur-
ligvis ogsaa vi andre Mod, og det lidt forvovne
Eventyr spændte saamænd meget lykkeligt af,
og vi morede os allesammen vidunderligt.“

„Undskyld,“ afbrød Per lidt forlegen. „Pastor-
ren maa sikkert tage fejl. Det kan ikke have væ-
ret min Moder.“

„Men er De da ikke en Søn af afdøde Johannes
Sidenius?“

„Jo.“

„Og hed ikke Deres Moder Kirstine? Og var
hun ikke en Datter af Distrikslæge Eberhard
Thorsen i Vejle?“

„Jo.“

„Ja, men saa kan jeg jo ikke tage fejl!“

„Min Moder havde vist en Søster.“

„Aa, stakkels Signe, ja! Ak nej, hun var svag
og sygelig og døde allerede som ganske ung. De-
res Moder derimod var den blomstrende Sund-